

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Beiveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alacant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Barceló, Francesc Cutillas.
Disseny i maquetació:
Casanova.
Logotip: Josep Hortolà.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, B. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Llompard, Gabriel
Janer Manilla, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, B. Mesquida, M. Munoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Nadal ple

No es podrà dir que 1984, aquest any que començà farcit de referències orwellianes, haja anat buit de sorpreses informatives. L'actualitat, allò que s'anomena l'actualitat i que molt sovint no és més que una sinistra repetició del passat, ha produït tota mena de sotrats. L'amenaça del xoc entre les dues grans potències ens ha acompanyat dotze mesos, al costat d'altres perills o realitats tan amens com aquest.

I ara, ja en els últims dies, els esdeveniments s'han acumulat sense descans, com si volguessen aprofitar el poc temps que els queda per a entrar encara en l'anuari del vuitanta-quatre.

Nadal és una festa desagradable. Enmig d'un fred que pela, els poetes

s'han esforçat per revestir-la de símbols fantàstics, per embellir-la.

Crec que sense èxit. En aquest número de EL TEMPS, Ramon Barnils, que, malgrat tot el que algú puga pensar, és un periodista clàssic, ha fet un article de Nadal: com toca. És un article magnífic, la lectura del qual recomane amb insistència. El que Barnils no sabia és que, el mateix dia que ell ens dictava el seu paper, un diari d'Alacant publicava la notícia que Salvador Femenia, *el Perisó* (vegeu EL TEMPS, número 14) ha estat condemnat a vint anys de presó. La nadala de Barnils ha pres, així, tot el seu sentit, com els versos de Salvat-Papasseit que utilitza.

Més que «Bon Nadal», simplement «Nadal». I ja és prou.

Agur, Garaikoetxea

És perfectament lògic que, en una societat tan profundament escindida com la basca, les crisis polítiques tinguen una força especial, no sols entre els partits sinó dins d'ells mateix i en les institucions. El Partit Nacionalista Basc ja ha conegut, en la seua història difícil, alguna crisi greu. La d'ara pot resultar catastròfica o, si més no, això sembla, veient de lluny el panorama creat per la dimissió del president Garaikoetxea.

Ja ho sabem, que en les lluites internes dels partits són els aparells els qui tenen més i més possibilitats de vèncer. De fet, sembla atípic que un dirigent del màxim nivell es puga mantenir si no compta amb el suport de l'aparell, i no diguem si, en compte del suport, el que té és l'oposició declarada. Però, en aquest cas, hi ha molt més que problemes personals,

hi ha un xoc entre concepcions que sembla afectar una fibra important i fonda, la dinàmica de tot el PNB com a formació unitària.

Tot això és greu, perquè les friccions en l'interior del PNB afecten forçosament la marxa d'un règim autonòmic ja ben castigat des de tots els cantons, i més tenint en compte l'especial situació d'aquest partit en el parlament basc.

Les perspectives obertes amb la dimissió del *lendakari* són totes poc esperançadores. Ni es veu un bon canvi equivalent ni es veu que el partit puga saltar ràpidament i eficaç per damunt del tall intern que sofreix. I això al marge del fet que tot plegat puga formalitzar-se en una forma o altra d'escissió, com s'ha arribat a aventurar. Perquè no sembla creïble que, pel Nadal, Garaikoetxea se n'haja anat definitivament a casa.

Francesc Pérez i Moragon